

V tistem času se mi je napletlo še nekaj drugega. Patolog dr. Rastko Golouh me je povabil v jadralno letalo. Bil je navdušen jadralec, bazo pa je imel v Petrovčah pri Celju. Z njim sem prvič letel z jadralcem in v zraku sva ostala kakšni dve uri. Na letališču so mi potem omogočili še z majhnim motornim letalom kratek polet, med katerim je pilot pokazal, kaj vse zna. Vse skupaj mi je pripravilo neznansko veselje in zadovoljstvo. Ker so to opazili, so me pozneje povabili na letališče, naj si pridem nekaj ogledat - imeli so dvosedežno letalo lepe aerodinamične oblike, akrobatsko letalo Zlin, in mi dovolili, da sem z njim tudi letel. Maks Arbeiter me je posadil v letalo, na sprednji sedež, ki je namenjen učencem, da boljše vidijo predse, pa tudi, da jih ima učitelj pred očmi. Pilot je pognal letalo v zrak, naredil nekaj figur, ki so me močno očarale, premet na krilo pa je zame od vseh figur morda najbolj privlačen. Letalo, ki ima močan motor, se zažene navpično v zrak in leti, dokler mu dovolijo moči, potem se za trenutek ustavi - vsaj tak občutek vzbudi - se zvrne navzdol na krilo, pade morda 200 metrov in se spet ujame ter nadaljuje v looping. Toda tisto navpično navzgor in spet navpično postrani navzdol je treba doživeti - seveda, kdor ima s takimi stvarmi veselje in mu ne povzroča slabega občutka. Pozneje mi je Peter Karner pokazal še marsikatero veščino, ki jo obvlada, pa tudi Bojan Kadunc v Lescah. Taki dogodki so zdaj za menoj, saj ni za človeka mojih let, da bi preskušal svoje ožilje s takšnim testom, kakršen je na primer pospešek, ki povzroči človeku občutek, da se njegova teža za štirikrat poveča. Položaj, v katerem je negiben, v katerem ne more z rokami ničesar narediti, recimo fotografirati, ampak ostane tako, kakor so ga posadili. Res ga obenem držijo pasovi in tudi ko leti z glavo navzdol, se ne more nikamor ganiti, a pri teh velikih pospeških niti z rokami ne more nič. No, kdor je bolj vajejen, najbrž že lahko. Toda meni zadošča, da se lahko veselim in občudujem pokrajino okrog sebe.